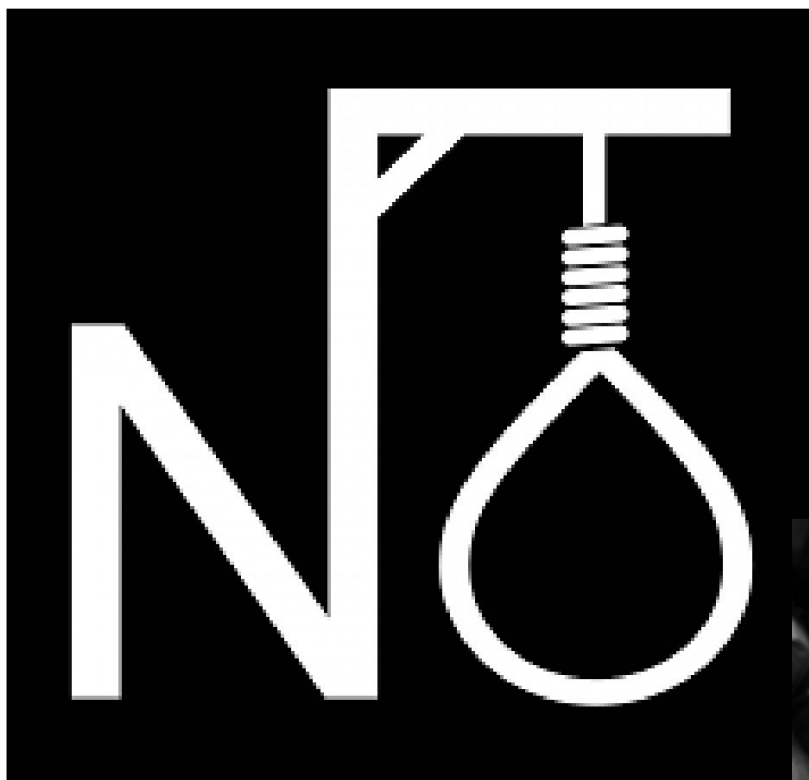

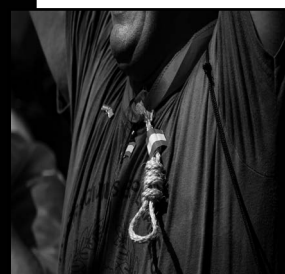
ACAT informa

Juliol-Agost-Setembre 2018

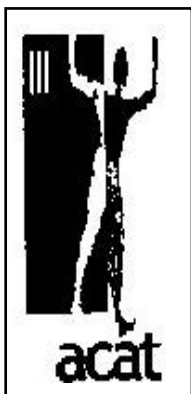
Butlletí **126**

Manifestació ultra
a Barcelona

No et deixis vèncer pel mal; al contrari, venç el mal amb el bé.
(Romans 12, 21)

■ CONDEMNA OFICIAL DE LA TORTURA INSTITUCIONAL ■ S.O.S. CRISTIANS ■ PRETORIANS ■ DRETS HUMANS A EUROPA: UN PUNT DE VISTA CRISTIÀ ■ DRETS HUMANS A CATALUNYA ■ LES DICTADURES I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES ■ SIS PAÏSOS DEMANEN QUE EL TRIBUNAL DE L'HAIA OBRI UNA INVESTIGACIÓ A VENEÇUELA ■ COLÒMBIA: CONSIDERACIONS SOBRE EL PROCÉS DE PAU ■ PENA DE MORT ■ CARTA DE L'ESPERANÇA ■ FABRICAR ARMES I LLOCS DE TREBALL (CARTA OBERTA DE PEPE BEUNZA) ■

ACAT. Anglí, 55. 08017 Barcelona
Tel.: 93 203 89 15. C/el.: acat@pangea.org
Web: <http://acat.pangea.org>

EDITORIAL

CONDEMNNA OFICIAL DE LA TORTURA INSTITUCIONAL

Permeteu-me que us parli d'uns fets relacionats amb Algèria, país on vaig viure quasi quatre anys al final de la dècada dels seixanta (amb Algèria ja independent). No oblidem que fins a l'any 1962 Algèria formava part de França.

A mitjans de setembre del 2018, el president Macron, que darrerament té mancances i baixada de popularitat, va fer, tanmateix, un gest sense precedents i d'un alt valor històric i reparador. Va reconèixer, en nom de la República francesa, que Maurice Audin, matemàtic i militant comunista d'Algèria, va ser sotmès a tortures greus per un Estat francès que, sense ètica, en aquell moment va escollir un camí equivocat: el de la tortura dels discrepants.

El president francès es va desplaçar a casa de Josette Audin, la vídua de Maurice Audin i, en tant que cap d'Estat de França, va reconèixer que el seu marit, un jove de 23 anys, l'any 1957 havia patit unes tortures terribles i que, posteriorment, el van fer desaparèixer.

A més de demanar solemnement perdó per aquests fets, el president va declarar oberts al públic tots els arxius relatius a les tortures i desaparicions de ciutadans, durant la guerra d'independència d'Algèria (1954-1962), en un esforç per rescatar la memòria i la veritat històrica.

Els comunistes francesos que vivien a Algèria en aquella època no van claudicar davant les tortures de l'exèrcit francès, tal com ho descriu el llibre *La question d'Henri Alleg*, aparegut al 1958 i que va ser un bestseller. També cal citar aquí els posicionaments molt valents de la jerarquia catòlica algeriana (la majoria nascuda a la França continental) sota l'autoritat del cardenal Léon-Étienne Duval, arquebisbe d'Alger. El cardenal Duval, des de 1955, va tenir la valentia de condemnar públicament la pràctica de la tortura i va reconèixer des del 1956 el "dret a l'expressió de les aspiracions legítimes de les poblacions d'Algèria".

Com a conclusions direm :

* Els Estats no han de tenir por a reconèixer els períodes foscos de la seva història i han de demanar perdó per ells.

* Tant de bo aquest exemple donat pels polítics i la jerarquia catòlica fos més freqüent.

Al nostre entendre, l'ètica i la defensa dels drets humans han de passar sempre per davant de la defensa de la unitat de la pàtria.

Emili Chalaux i Ferrer
president de l'ACAT

S.O.S. CRISTIANS

El títol d'aquest llibre de la periodista i escriptora Pilar Rahola és breu com ha de ser-ho un missatge de socors: *S.O.S. cristians*. El subtítol explica el seu abast: "La persecució dels cristians en el món d'avui, una realitat silenciada". En 450 pàgines exposa el fruit de la seva investigació i revela davant dels nostres ulls una realitat esfereïdora i desconeguda, incomprendible. Per què les esglésies cristianes no informen i denuncien? On són els mitjans de comunicació, els estats democràtics, l'ONU?

En la primera part, que anomena *Breu repàs familiar*, Rahola descriu les característiques de les tres branques de l'Església Universal cristiana. És una informació gairebé indispensable a causa del laïcisme del món occidental. Quanta ignorància!

En la segona part, *Sota l'urpa de la intolerància*, exposa el mapa de la repressió. Segons l'informe del 2017 d'Open Doors la persecució contra els cristians es dona en 50 països. L'estadística és horrorosa; més de 300 persones moren cada mes a causa de la seva fe cristiana. Mensualment són destruïdes unes 200 esglésies i tenen lloc al voltant de 800 incidents de violència contra cristians.

Reprodueixo unes frases clau per entendre aquest abast: "La majoria de casos de violència contra els cristians perpetrada per aquests països no es produeixen fora de la legalitat, és a dir, a mans de grups sectaris intolerants, sinó des de les mateixes lleis que els emparen. (...) Sobrepasat el fenomen de la violència sectària, hi ha una violència anticristiana específica que es perpetra a dos nivells: la violència descarnada protagonitzada per les organitzacions totalitàries, majoritàriament integristes islàmiques i la violència legal perpetrada per lleis 'normals' de països homologats a l'ONU, que apliquen també amb 'normalitat' una violència anticristiana sistemàtica."

En la contraportada llegim: "Mai no hi havia hagut, des de l'època de les catacumbes, un intent massiu, organitzat i impune d'acabar amb comunitats cristianes senceres. Les dades colpidores que Pilar Rahola aporta en aquest llibre, d'una manera sistemàtica i rigorosa, són tràgiques i encenen totes les alarmes d'una sagnia que no sembla tenir aturador. Coptes, assiris, siríacs, ortodoxos de diverses litúrgies, protestants i també catòlics, pateixen avui l'estigma de la creu. Són màrtirs els caldeus assassinats pel Daeix per no voler convertir-se a l'islam, o els coptes morts per les bombes a les catedrals d'Egipte, o els cristians nord-coreans tancats per tota la vida en camps de treball forçat a causa de la seva fe. Això és el martiri i aquests són els màrtirs del segle XXI. I malgrat el crit desesperat de tantes comunitats violentades, el silenci s'imposa com un vel allà on pateixen el martiri, però també a Occident, on els cristians no formen part del que és políticament correcte.

Creure en Crist ha esdevingut una creença amb un elevat risc que condueix milers de persones a la presó, l'exili i la mort. Les xifres, les vivències i els fets que relatarà aquest llibre ho demostraran de manera descarnada. Si aquesta denúncia remou consciències, inspira compromisos i ajuda a paliar la solitud de milers de cristians, haurà tingut algun sentit. No oblidem que qualsevol víctima pot morir dues vegades: quan és assassinada i quan se li nega la condició de víctima."

Què podem fer com a membres de l'ACAT?

Aquesta inquietud m'ha portat a considerar la possibilitat d'un acte cívic a Barcelona en solidaritat amb les víctimes de la persecució, tal com es va fer a Suïssa el 23 de juny. Un acte que l'ACAT, conjuntament amb altres organitzacions cristianes catalanes convocaríem, a l'aire lliure, en un lloc cèntric, per donar informació, aportar testimonis, i elaborar un Manifest que denunciés els països que directament o indirecta són responsables d'aquest genocidi. Hem posat mans a l'obra per dur a terme aquest projecte. Us en tindrem informats.

Isabel Roura, membre de la Junta de l'ACAT

PRETORIANS

S'entén per pretorianisme aquella situació en què un cos armat s'erigeix en poder fàctic i és capaç d'imposar les seves exigències al poder formal, de dictar-li què pot fer i què no ha de fer o, en casos extrems, de decidir qui ha d'ocupar aquest poder. L'exemple canònic i que ha donat nom al fenomen és el de la Guàrdia Pretoriana de l'Imperi Romà. (...)

Semblava que, després de les reformes del ministre Narcís Serra (1982-1991), a Espanya el pretorianisme clàssic havia quedat reduït a un grapat de vells oficials nostàlgics; més o menys aquells que, no fa gaire, es manifestaven contra l'exhumació del cadàver del seu 'caudillo'. Però la setmana passada vàrem descobrir que s'ha configurat un nou pretorianisme, un pretorianisme togat. No es tracta només de l'esperit de cos, del corporativisme que afecta tantes altres professions, perquè els jutges són un col·lectiu al qual la societat ha 'armat' amb una arma terrible, que només ells posseeixen: la de privar de llibertat i de drets civils, durant anys o decennis, els seus conciutadans. És per això que les seves actituds i opinions no poden ser valorades com les dels metges, els taxistes o els controladors aeris.

I la imatge que n'ofereix el xat del Consell General del Poder Judicial –no una conversa robada en un bar de copes, sinó un canal oficial de comunicació interna– és esgarrifosa. Dir que els manifestants independentistes són criminals, violents, extremistes i participen en "idioteces"; emprar –uns jutges!– despectiva terminologia preconstitucional per referir-se a Catalunya ("la región"); comparar Puigdemont amb un violador, qualificar-lo d'"hijo de puta"; fer irresponsables al·lusions a una guerra civil, al·ludir a "la bandera golpista de la estrella gamada": molts d'aquests són comentaris que en boca de qualsevol altra persona la portarien davant dels tribunals per injúries o per delicte d'odi. Però resulta que els qui s'expressen així són precisament els que formen els tribunals!!! Afirmar que l'independentisme es "puro nazismo" i, tot seguit, titllar els seus líders de virus, gèrmens o porcs representa el sùmmum de la manca de vergonya, perquè la deshumanització, l'animalització de l'altre, és, precisament, una de les característiques bàsiques del nazisme, preconditioni per als crims de masses.

Que els autors d'aquestes expressions, que els posseïdors de la mentalitat i la ideologia que hi ha al darrere, no són simples funcionaris públics, sinó uns pretorians, ho demostra l'extrema timidesa de les reaccions polítiques i institucionals que el cèlebre xat ha suscitat. Si, espantada pel soroll de togues, la ministra de Justícia ja va córrer a rectificar fa unes setmanes i va donar al jutge Larena la màxima empara jurídica a Bèlgica, ara la seva col·lega Meritxell Batet s'ha limitat a dir que les paraules dels jutges "no són edificants". Altres veus asseguren que es tracta d'una minoria. Si fos així, ¿com és que al mateix fòrum no hi ha hagut una allau d'intervencions arraconant els extremistes i fent prevaldre la mesura i la ponderació?

Un dels jutges xatejadors dictamina: "Amb els colpistes ni es negocia ni es dialoga". És una opinió lliure en boca d'un columnista o un polític, esclar, però esdevé perillósament antidemocràtica quan qui la formula, o els seus amics, tenen la capacitat de sabotejar eventuais diàlegs o negociacions a cop de sentència judicial.

Joan B. Culla, historiador, Ara, 24 de setembre de 2018

DRETS HUMANS A EUROPA: UN PUNT DE VISTA CRISTIÀ

“Europa 2000: els drets de la persona a debat” fou el títol d’un seminari europeu que la FIACAT va organitzar a Praga. La Isabel Roura, una de les quatre persones que hi participaren en representació de la nostra ACAT, ha desenterrat el llibret que aleshores vam publicar amb extractes de totes les ponències. Per desgràcia, l’any 2018, molts temes encara són d’actualitat, i especialment el d’ELIZABETH SALTER, quàquera d’ascendència jueva i nascuda a Anglaterra, que havia treballat a la Comissió d’afers internacionals del Consell Mundial de les Esglésies. Heus ací un extracte de la seva ponència.

Els cristians d’Europa ens confrontem amb uns reptes especials. Molta gent, entre ells cristians, pot considerar que els governs, davant d’unes decisions difícils sobre el repartiment del pressupost nacional, tenen el deure primordial de proveir les necessitats de llurs propis ciutadans. Els estats democràtics han de comptar amb eleccions cada x anys; atendre les demandes de l’electorat és una opció més segura que no pas la d’aplicar unes mesures sovint impopulars a favor dels marginats.

És important que les comunitats cristianes prenguin consciència del que realment passa amb els que busquen asil i amb els refugiats. Part de la premsa es deleix per destacar els abusos comesos per potencials demandants d’asil. Sovint es pressuposa que volen abusar, que només aspiren a treure profit de les generoses disposicions de la seguretat social. En el cas del Regne Unit, en general se’ls reté durant llargs períodes en hostals –i fins i tot en presons– mentre llur cas és estudiat. Molts van patir empresonament, tortura o la mort d’éssers estimats abans de decidir-se a abandonar llur propi país. Molts, com els meus avantpassats fa més de cent anys, cerquen una vida millor en ambients desconeguts i sovint hostils. Dono gràcies per no trobar-me en el lloc d’ells, avui.

Aquesta sensació d’agraïment ha d’anar acompanyada del desig que es faci justícia. L’article 14 de la Declaració Universal dels Drets Humans ens diu que “en el cas de persecució, tota persona té dret a cercar asil i a beneficiar-se’n en d’altres països”. Encara que no existeixin uns criteris uniformement acceptats per tots els països respecte al dret d’asil, alguns es mostren bastant més generosos en l’aplicació d’aquest article que d’altres. Els acords de Schengen, dins la Unió Europea, faciliten el lliure moviment dels ciutadans dels estats membres a l’interior de les fronteres de la UE, però posen traves considerables a l’entrada d’altres ciutadans. Hem de mantenir la pressió sobre els nostres governs per tal d’implantar unes pautes internacionals humanitàries que assegurin la protecció de tots els refugiats i demandants d’asil.

Per tant, què hauríem de fer nosaltres, cristians que ens sentim interpel·lats?

Primer: Crec que hauríem d’informar-nos, i informar les nostres parròquies, sobre l’autèntica realitat dels refugiats i dels buscadors d’asil, i sobre les garanties que per a aquestes persones preveu la legislació internacional, europea i nacional.

Segon: A curt termini, hauríem d’aportar el nostre suport moral i físic i la nostra amistat a aquells que han fugit de llur país.

Tercer: Hauríem de continuar fent hàbilment pressió sobre els qui, als diversos nivells, prenen les decisions, tot subratllant els drets dels refugiats i demandants d’asil i el nostre deure de protegir-los, i col·laborant amb els que porten la mateixa preocupació. No cal “satanitzar” els responsables de prendre decisions difícils. Però tampoc no els hem de deixar de petja.

Quart: Les necessitats de totes les persones obligades a fugir, hauríem de portar-les davant de Déu en la nostra pregària quotidiana.

DRETS HUMANS A CATALUNYA

Human Rights Watch (HRW) lamenta la 'manca de resposta' de l'Estat espanyol a la seva crida de fa un any per a fer una investigació 'àmplia i sistemàtica' sobre l'operació policial per frenar el referèndum de l'1 d'octubre i l'ús 'excessiu i desproporcionat' de la força. En una entrevista a l'ACN, l'investigador de HRW a Europa i autor de l'informe de l'ONG sobre la violència policial de l'1-O, Kartik Raj, assenyala el govern espanyol com a responsable últim de garantir que aquesta investigació es dugui a terme, ja que és l'encarregat que 'tothom al territori espanyol gaudeixi dels drets humans amb la màxima plenitud'. Per ara, però, lamenta, no ha detectat cap 'esforç' per obrir una investigació exhaustiva.

28 de setembre de 2018

LES DICTADURES I LES SEVES CONSEQÜÈNCIES

Durant la dictadura d'Augusto Pinochet, **Jorge Lübbert** es va convertir en un experiment dels serveis secrets xilens. Buscaven transformar un jove de 21 anys normal i corrent -i sense afiliació política ni militar- en una eina al servei de la violència i la repressió difosa pel règim: pressionat per tortures i amenaces, volien que matés en contra de la seva voluntat. Després de mesos de calvari, va aconseguir fugir de Xile i va arribar a Europa, on fins ara no havia parlat mai del seu passat. Avui el cineasta Andrés Lübbert, el seu fill, trenca el silenci del Jorge a través del documental *El color del Camaleón*, en què a partir d'un diàleg entre ells dos surten a la llum aquestes altres conseqüències de la dictadura xilena.

El seu pare va ser víctima de Pinochet.

Més aviat va ser-ne una prova. El règim va voler experimentar amb ell una mena de teràpia psicològica que volia convertir-lo en una persona capaç de matar sense escrúpols. Ell no ho volia fer, però durant aquells mesos de col·laboració forçada, el van extorquir i torturar, i l'amenaçaven de matar la seva família si no complia el que se li demanava.

Ara ho explica en el seu documental. Per què?

Ell no havia parlat mai en públic d'aquella època. El projecte, doncs, neix d'una necessitat personal: volia que el meu pare m'expliqués el seu passat. Jo notava que tenia traumes intensos d'aquells anys, i pensava que si m'hi acostava i en parlàvem el podria ajudar. El diàleg cura les ferides; si no es treu, el mal queda a dins.

Quina és la conclusió principal de l'obra?

Que l'amor és més potent que l'odi. El meu pare va resistir viure cinc mesos dins d'aquell infern gràcies a l'amor pels seus pares. No podia traïr la imatge amorosa que en tenien els seus pares i per això necessitava escapar-se. I ho va fer.

I de la dictadura?

El documental també és una denúncia del règim, però des d'un enfocament personal. És molt important conservar la memòria i explicar-la per evitar repetir més errors del passat. També per recordar les persones que van ser-ne víctimes. Malgrat això, la història és cíclica, i les dictadures i les seves conseqüències continuen tenint lloc al nostre món.

Francesc Millan, Ara, 11 de setembre de 2018

SIS PAÏSOS DEMANEN QUE EL TRIBUNAL DE L'HAIA OBRI UNA INVESTIGACIÓ A VENEÇUELA

Una petició sense precedents

El Canadà i cinc països llatinoamericans -l'Argentina, Xile, Colòmbia, el Paraguai i el Perú- van fer ahir una sol·licitud oficial perquè el Tribunal Penal Internacional investigui suposats crims de lesa humanitat a Veneçuela. Els cancellers d'aquests sis països van fer la petició formal a la fiscal d'aquest tribunal, Fatou Bensouda, en el marc de l'Assemblea General de les Nacions Unides, en la qual el president veneçolà, Nicolás Maduro, estava previst que intervingués ahir precisament. És la primera vegada que diversos governs remetent al tribunal una possible comissió de crims ocorreguts totalment al territori d'un altre país, segons va informar l'associació Human Rights Watch.

“Aquesta acció sense precedents posa en evidència la creixent preocupació de la comunitat internacional per la catàstrofe dels drets humans que pateix Veneçuela”, va destacar José Miguel Vivanco, director per a Amèrica de Human Rights Watch. “Amb la sol·licitud feta a la fiscal del tribunal, aquests governs estan expressant clarament que la falta absoluta de rendició de responsabilitats pels abusos que encara es continuen cometent és inacceptable”, va afegir. Si la fiscal de la Cort de l'Haia conclou que és oportú dur a terme una investigació, ara es podria iniciar sense necessitat de sol·licitar l'aprovació a un panel de jutges del tribunal.

Crims de lesa humanitat

Els cancellers dels sis països que es van adreçar al Tribunal Penal Internacional van acompanyar la seva sol·licitud amb dos informes elaborats per experts internacionals que documenten processos extrajudicials, tortures i detencions arbitràries a Veneçuela, sobretot durant la celebració de manifestacions contra el govern de Maduro. En concret, es tracta d'un informe realitzat per l'Oficina de l'Alt Comissionat pels Drets Humans de l'ONU, i un altre d'un grup d'experts designat pel secretari general de l'Organització d'Estats Americans, Luis Almagro.

“Membres de les forces de seguretat veneçolanes han apallissat durament i han torturat detinguts amb descàrregues elèctriques, asfíxia, agressions sexuals i altres tàctiques brutals”, va informar ahir Human Rights Watch a través d'un comunicat, en què també va destacar que més de 5.400 persones van ser arrestades a Veneçuela entre l'abril i el juliol de l'any passat.

Ara, 27 de setembre de 2018

COLÒMBIA: CONSIDERACIONS SOBRE EL PROCÉS DE PAU

Fa just un any, en el núm.122 del nostre butlletí *ACAT informa*, parlava del premi Nobel atorgat al llavors president de Colòmbia, Juan Manuel Santos, pels seus importants esforços en el procés de pau del seu país. Ell es va atrevir a negociar directament amb les FARC (Forces Armades Revolucionàries de Colòmbia), el principal grup guerriller, amb l'ajuda, sobretot, de Cuba i de Noruega.

Juan Manuel Santos va entendre que en les negociacions no es podia mai guanyar per golejada, i que el que era important era acabar amb la guerra i el conflicte.

Així van pactar que les FARC, apart de lliurar totes les armes, entrarien al parlament, per fer política (en comptes de matar), amb el nom de "Partido FARC", canviant-ne el significat, i que se'ls garantia per dos períodes consultius tenir cinc senadors i cinc representants en la Cambra. Un altre punt destacat de l'acord era una amnistia pels guerrillers que no estiguessin implicats en delictes d'assassinats.

Als ulls de gent d'extrema dreta (partidaris de l'anterior president Uribe), es van fer massa concessions, però jo dic: No val la pena arribar a un acord per aturar la guerra i tants crims? Les eleccions del 7 d'agost d'enguany van donar la presidència de la República a Ivan Duque (de pensament proper a Uribe), i les FARC van tenir uns resultats dolents.

El balanç del procés de pau (un any després del desarmament de les FARC) fet pel govern al juny del 2018 és el següent:

- 8.994 armes diverses van ser lliurades e inutilitzades, de les quals 7.756 lliurades directament a la ONU.

- 228 dels 673 municipis amb sospita de mines antipersones es van desminar.

La conclusió és que aquestes accions van permetre realitzar les eleccions més pacífiques de la història de Colòmbia, amb un increment substancial dels votants respecte a eleccions passades.

Per acabar, voldria destacar un aspecte important relatiu als Drets Humans.

L'exlíder de les FARC, Rodrigo Londoño, conegut com a Timoshenko, va demanar perdó, el 14 de juliol de 2018, a les víctimes dels segrestos i va reconèixer haver provocat un dolor irreparable als familiars dels capturats per la guerrilla entre 1993 i 2002.

En diferents comunicats, responsables importants de l'antiga guerrilla de les FARC demanen de nou perdó a les víctimes i reiteren el seu compromís per contribuir a aclarir els fets. Reconeixen que van causar dolor, angoixa i pèrdues irreparables a les famílies colombianes i estrangeres. Aquesta demanda de perdó em sembla de gran rellevància.

Sabrà ara el nou president Duque concloure correctament el procés de pau amb l'ELN (Ejército de Liberación Nacional, un grup guerriller molt minoritari)? Comprendrà que per negociar amb èxit s'han de fer també concessions? Tant de bo sigui així.

Emili Chaux i Ferrer, *president de l'ACAT*

VIOLÈNCIES MASCLISTES

Propostes d'eradició

Ens en parlarà:
Natalia ZARO MARTÍNEZ
 Educadora social especialitzada en violències masclistes a la província de Girona

Dimecres, 7 de novembre de 2018
19.30h

Casal Loiola
Balmes, 138 – Barcelona

Organitzen conjuntament:
ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura)
Casal Loiola (Fundació Privada P. Martí Tusquets, SJ)

El Títol VII del Llibre II del Codi Penal està dedicat als delictes de **Tortura i altres delictes contra la integritat moral**. Dins d'aquest Títol que comprèn els articles 173 a 177, es protegeix la dignitat humana que es un dels fonaments de l'ordre polític i de la pau social i que hem d'entendre com el dret fonamental que té tota persona a no ser sotmesa a tortures o altres tractes inhumans o degradants d'acord amb el que estableix l'article 15 de la Constitució. L'article 173.1 del CP recull el delictes bàsic de tracte degradant, mentre que el art.173.2 preveu el delictes de violència domèstica habitual. Per la seva part, en l'article 174 es tipifica el delictes de tortura i en l'article 175 del CP es castiguen la resta d'atacs a la integritat moral realitzats per funcionaris públics.

Per aprofundir en el tema, la Junta de l'ACAT considera molt adient aquest acte organitzat conjuntament amb el Casal Loiola. Natalia Zaro Martínez, educadora social, és membre de la nostra ACAT.

PENA DE MORT A L'ÀFRICA

Progressos en la seva abolicció

Ens en parlaran:
Emili CHALAUX, President de l'ACAT
Oriol LLOBET, Membre de la Junta de l'ACAT
 Participants al *Congrès Regional Africain contre le peine de mort*, a Abidjan (Costa d'Ivori)

Dijous, 4 d'octubre de 2018
19.30h

Casal Loiola
Balmes, 138 – Barcelona

Organitzen conjuntament:
ACAT (Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura)
Casal Loiola (Fundació Privada P. Martí Tusquets, SJ)

PENA DE MORT

El papa Francesc acaba de reformular l'article 2.267 del Catecisme de l'Església catòlica sobre la pena de mort. Abans aquest article era altament restrictiu, però deixava alguna escletxa oberta: "L'Església no exclou, suposada la plena comprovació de la identitat i de la responsabilitat del culpable, el recurs a la pena de mort, si aquest fos l'únic camí possible per defensar eficaçment les vides humanes de l'agressor injust." Ara en el nou redactat resulta inadmissible: L'Església ensenya, a la llum de l'Evangeli, que "la pena de mort és inadmissible, perquè atempta contra la inviolabilitat i la dignitat de la persona", i "es compromet amb determinació a abolir-la arreu del món". A la carta, datada l'1 d'agost del 2018, el cardenal Ladaria comunica i raona aquest canvi, que ha caigut com la fruita madura després de les posicions dels últims papes sobre aquesta qüestió.

Fa anys vaig tenir l'oportunitat d'entrevistar a Roma la germana Helen Prejean, activista contra la pena capital i famosa perquè el seu cas va donar origen a la pel·lícula Pena de mort, dirigida per Tim Robbins i protagonitzada per Susan Sarandon en el paper de la religiosa catòlica. La seva convicció i entusiasme van aguditzar la meva sensibilitat sobre el tema. El cinquè manament és totalment explícit: «No mataràs.» L'evangeli de Jesús no va en cap altra direcció. No obstant això, la cultura imperant sovint ha dificultat una autèntica comprensió de la Bona Notícia. La filosofia aristotèlica, segons la qual la persona és un element de la societat, pot servir de justificant de la pena de mort. Tot es reduiria a l'equivalent d'amputar un braç o un peu. La pèrdua beneficiaria el cos social. La vida humana és secundària. D'aquesta manera s'oblida «la inviolabilitat i la dignitat de la persona».

Per als cristians, la formulació del papa Francesc no deixa cap dubte. Però no es redueix a un tema doctrinal. Va més enllà. Apunta a un compromís determinat per abolir-la arreu del món. Queda molta feina per fer.

Lluís Serra, Secretari general de l'URC (Unió de Religiosos de Catalunya),
Catalunya Religió, 24 d'agost 2018

CARTA DE L'ESPERANÇA

Conscients de les atrocitats que es cometien actualment arreu del món, sabem de quins horrors l'home és capaç. No ignorem pas que la dignitat humana sovint és escarnida, fins entre nosaltres, en la nostra Europa.

Malgrat tot, gosem creure que gràcies a la lluita incansable de les dones i dels homes que refusen el llenguatge de la violència; gràcies a la perseverança dels que construeixen la pau; gràcies als que treballen pels drets humans i per la reconciliació; gràcies a tots ells, es creen cada dia veritables llaços de solidaritat i d'humanitat. I un món nou es configura.

Cap acte d'amor, cap gest d'alliberament no és menyspreable. Com el gra de mostassa –la més petita de les llavors– cadascun d'aquests intents s'arrela i donarà fruit.

Refusem de considerar la tortura com una fatalitat, perquè creiem que, tots plegats, hem estat cridats per Déu a abolir-la i a transformar el món. En aquesta fe es basa la nostra Esperança.

FABRICAR ARMES I LLOCS DE TREBALL (CARTA OBERTA DE PEPE BEUNZA)

Pepe Beunza va ser el primer objector de consciència per motius polítics pacifistes i no violents, en l'època del tardofranquisme, l'any 1971, cosa que li va suposar detencions, consells de guerra, presó militar, batallons disciplinaris, etcètera, a més d'encetar a Espanya, això també, un cicle de 30 anys de desobediència civil antimilitarista i un gegantí moviment social objector i insubmís que, finalment, el 2001 i després de dos segles d'imposició, va aconseguir abolir el servei militar obligatori, la vella i impopular "contribució de sang".

22 de setembre de 2018

Res més lluny de la meva intenció que banalitzar el patiment dels aturats. Vaig estar a l'atur en la crisi del 82. No hi havia feina de res, tenia una filla petita i no hi havia ajudes socials. Sé com de malament es passa i no ho oblidó.

Si parlem de llocs de treball cal explicar molt bé a què ens referim. Hi ha llocs de treball que creen riquesa i d'altres que la destrueixen. Per exemple, els accidents de trànsit creen llocs de treball i aconseguen avenços en cirurgia i traumatologia, però a ningú se li ocreria defensar els accidents de trànsit per aquests motius. El mateix passa amb la guerra i la venda d'armes. Aparentment crea llocs de treball, però destrueix la vida. No obstant això, val la pena estudiar el tema des del punt de vista econòmic, ja que hi ha trampa i la realitat és que són indústries que es mantenen a força de subvencions estatals i que a més destrueixen llocs de treball.

En un magnífic escrit de Xavier Bohigas del 2011, se'ns explica que ja el Nobel d'economia Leontief va demostrar que la reducció de la despesa militar provocaria evidentment una reducció de llocs de treball en aquest sector però en crearia el doble en altres sectors. També ens explica Bohigas, a propòsit d'un treball del 2007 de Robert Pollin i Heidi Garret del departament d'economia de la Universitat de Massachussets, que si als EUA s'invertissin mil milions de dòlars en diferents sectors (militar, educació, sanitat, transport públic o infraestructures) el resultat seria aclaparador. En tots els sectors es generen més llocs de treball que en el sector militar.

En sanitat o rehabilitació d'habitatges es generarien un 50% més de llocs de treball, però en educació o transport públic se'n generarien més del doble que en el sector militar. Són transformacions que no es poden fer d'un dia per l'altre, però que cal començar com més aviat millor. Aquests són els temes que haurien d'estudiar els sindicats quan es planteja acabar amb la criminal fabricació i la venda d'armes, i no utilitzar els llocs de treball com a coartada per al gran negoci d'uns quants.

No volem seguir cavant la nostra pròpia tomba a l'espera que a algun dels dements que ens governen i poden prémer el botó nuclear se li acudeixi enviar-nos a l'altre món amb un magnífic holocaust nuclear. És un tema no només d'economia o d'ètica, sinó sobretot de supervivència com a espècie humana.

Pepe Beunza
Caldes

PREGÀRIA PELS DRETS HUMANS

Pare de tots, et donem gràcies
perquè els homes, dones i infants
naixem lliures i iguals en dignitat i drets.
Ajuda'ns a viure en la teva presència
com a germans i germanes.

Senyor Jesús,
vas arribar entre nosaltres com un de nosaltres
i no et vam acceptar.
Encara avui, en molts països,
una multitud de germans i germanes nostres
veuen denegats els seus drets humans.
Continues crucificat en ells.
Perdona'ns i salva'ns.

Esperit Sant,
llum dels nostres cors,
vine i ensenya'ns la saviesa
que neix de la nostra dignitat de fills i filles de Déu.
Dóna'ns poder per crear
un món on tots tinguem cabuda.

Senyor, ja que naixem lliures,
fes que continuem lliures
fins que tornem a Tu.

Pregària elaborada per cristians de Bamenda, Camerun

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Web: <http://acat.pangea.org>

Correu electrònic: acat@pangea.org

Donatius cte. (NOU NÚMERO): 3025 0002 47 1433331464